

İŞÇİ DAYANIŞMASI



Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2015 • No:84



Kapitalist Çürümeye Mahkûm Değiliz!

Kapitalizm denen sömürü düzeninin her kyanından pis kokular yükseliyor.

Çünkü paranın egemenliğine dayanan ve insana zerre kadar önem vermeyen kapitalizm, her geçen gün biraz daha çürüyor. Doğal olarak bu sistem toplumu da çürütüyor.

Bu düzende tüm amaç para kazanmaktır. Üretim ve ticaret bu amaçla yapılır, bilim ve teknoloji bu amaçla geliştirilir.

E, öyleyse insan bu sistemin neresinde? Kapitalizm öylesine mantıksız ve akıl dışıdır ki, insan amaç değil araçtır. Bu ne-

denle, günlük hayatın her alanını kuşatan reklâmlarda dile getirilen “her şey insan için” sözü koca bir yalandır.

Bu sistem işçilerin sömürülmesi ve milyarlarca insanın acı çekmesi üzerine kurulmuştur.

Zenginlik bir tarafta, yoksulluk ise öte tarafta toplanıyor bu düzende. Dünyada milyarlarca insan işsizlikle, açlıkla, yoksullukla boğuşurken; bir avuç asalak egemen sınıf lüks ve ihtişam içinde yaşıyor.

Böyle bir düzenin sorunsuz olması mümkün mü?

Zenginlik bir tarafta, yoksulluk ise öte tarafta toplanıyor bu düzende. Dünyada milyarlarca insan işsizlikle, açlıkla, yoksullukla boğuşurken; bir avuç asalak egemen sınıf lüks ve ihtişam içinde yaşıyor. Böyle bir düzenin sorunsuz olması mümkün mü?



Üretim araçlarını ve sermayeyi elinde tutan kapitalistler/patronlar daha fazla kâr elde etmek amacıyla birbirleriyle kıran kırana rekabet ediyorlar.

Düzenin bu yapısı, hayatın her alanına yansıyor. “Paran varsa her şeydin, paran yoksa hiçbir şeydin” anlayışı durmaksızın pompalanıyor.

Tüm amaç para kazanmak ve güç elde etmek olduğu için rekabet, altta kalanın canı çıksın mantığı, yalan, yolsuzluk normalden sayılıyor. Yeter ki başar ve üstün gel!

Kapitalist düzen her geçen gün insanları daha fazla bencil hale getiriyor.

Rekabet özellikle kıskırtılırken, paylaşım ve başkalarının yardımına koşma gibi en temel insani değerler küçümseniyor ve yok ediliyor.

İnsan ile insan arasındaki ilişki ve dayanışma ortadan kalktığı ölçüde, onların yerine statüler ve makamlar geçiriliyor.

Kapitalizm, tüketimi sürekli kıskırtarak insanları daha fazla satın almaya, özellikle de pahalı şeyleri almaya ve bunun üzerinden kendilerine bir kimlik oluşturmaya itiyor.

Böylece insanlar her geçen gün daha fazla bencilleşme ve yalnızlaşma noktasına sürükleniyor.

Bir taraftan sürekli tüketimi kıskırtan ve bunun üzerinden tatmin arayışları oluşturmaya çalışan kapitalist düzen, öte taraftan toplumun çoğunluğunu yoksulluğa itmektedir.

İşsizlik, yoksulluk, ağır çalışma ve uzun iş saatleri milyonlarca işçinin yaşamını çekilmez hale getiriyor. İşçilerin yaşamı neredeyse işle ev arasına sıkışmış durumda. Düşük ücretlere mahkûm edilen ve gece gündüz çalışan işçilerin ne satın almaya ne de tüketmeye vakitleri var.

İşsizlik, uzun ve yorucu iş saatleri insanların psikolojilerini bozuyor ve içinden çıkamadıkları derin bir huzursuzluğa fırlatıyor.

Psikolojik açıdan hastalanan, çalışmaktan başka bir yaşamı olmayan ve tatminsizliğin kucağına itilen işçi emekçilerin bir bölümü çareyi uyuşturucuda buluyor. Özellikle son dönemde gençler arasında bonzai türü uyuşturucuların kullanılması artmış durumda.

Yani nereden bakarsak bakalım sermayenin egemenliğine dayalı kapitalist düzen, toplumu yozlaştırmakta ve çürütmektedir. Meselâ kadına şiddet bu yozlaşmanın ve çürümenin en uç örneklerinden biri olarak kendini gösteriyor.

Hem dünyanın birçok ülkesinde hem de Türkiye’de her gün çok sayıda kadın şu ya da bu nedenle katlediliyor. Çok daha fazlası ise tacize ve tecavüze uğruyor. Neden?

Neden kadınlara şiddet uygulanıyor?

Elbette bu sorunun birinci cevabı açıktır: Kapitalist toplumda erkek egemen konumdadır. Kendini kadından üstün görür, onu aşağılar ve çoğu zaman da şiddet uygular.

Bu düzende kadın bedeni aynı zamanda bir meta/

mal gibi algılatılmaktadır. Meselâ reklâmlarda sürekli kadın bedeninin öne çıkartılması, kadının seks objesi olarak sunulması ve bunun üzerinden malların pazarlanması bu gerçeği gözler önüne seriyor.

Çok açık ki kadın, hem düzen hem de düzenin ağına düşmüş erkek tarafından bir meta olarak görülmektedir. Kadını kendisinin malı olarak gören erkek, çoğu zaman da şiddete başvurmaktadır.

Sömürünün ve savaşların olmadığı, kadınların tacize ve tecavüze maruz kalmadığı, tüm insanların özgür olduğu bir dünyanın kapılarını açmak hayal değildir.

Ancak bu işin bir yönüdür. Asıl sorun kapitalist sömürü düzeninin birçok yönden şiddet üretmesi ve erkeği de bu şiddet sarmalı içine çekmesidir.

Kapitalizmin ürettiği şiddetin başında ise savaş gelmektedir. Bugün Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın birçok bölgesi tam anlamıyla cehenneme dönmüş durumda. Yeni pazar ve yatırım alanları elde etmek, enerji yatakları ve ticaret yolları üzerinde egemenlik kurmak isteyen kapitalist devletler, savaşı körükleyip duruyorlar.

Emekçiler için savaş demek yıkım demektir. Şu ana kadar sadece Irak ve Suriye’de milyonlarca insan katledildi. Daha fazlası ise, aç susuz bir şekilde yerini yurdunu terk etti.

Savaştan en çok etkilenen her zamanki gibi kadınlar ve çocuklar oluyor. Şu ana kadar savaş bölgelerinde binlerce kadın tacize ve tecavüze uğradı, katledildi.

Savaş insanların hayatını altüst edip onları umutsuzluğa ve geleceksizliğe itiyor; açlık ve yoksulluğu büyütüyor; insanların psikolojilerini ve insanlar arası ilişkileri bozuyor; psikolojileri bozulan, muhtaç ve çaresiz hale gelen insanları şiddete sürüklüyor.

Peki, insanlık bu kahrolası yozlaştırıcı düzene mahkûm mu, bir kurtuluş yolu yok mu? Elbette var!

O kurtuluşun yolunu ancak ve ancak işçilerin kapitalizme karşı örgütlü mücadelesi açabilir.

Dünyadaki tüm zenginliği üreten, ama işsizliğin ve yoksulluğun pençesinden kurtulamayan işçileri bu düzene bağlayan hiçbir şey yoktur.

Kapitalizme boyun eğmek zorunda değiliz!

Sömürünün ve savaşların olmadığı, kadınların tacize ve tecavüze maruz kalmadığı, katledilmediği, tüm insanların özgür olduğu bir dünyanın kapılarını açmak hayal değildir.

Paranın egemenliğine, rekabete, bencilliğe dayanmayan; insanların özgürce üretip özgürce paylaştığı ve kardeşçe yaşadığı bu dünyanın adı sosyalizmdir. ■





Neden Korkuyorsun Ali?

İstanbul'un bir semtinde, Çekmeköy'de bir fabrika. Fabrikanın önünde işçiler var. Onlar Divan Pastanelerinin o pahalı pastalarını çok ağır koşullarda çalışarak üretiyorlardı. Daha iyi koşullarda çalışmak istedikleri için sendikaya üye oldular ve işten atıldılar. Soğukla baş etmeye çalışıyorlar, odun kırıyorlar, sobayı harlamaya çalışıyorlar. Üç kuruş sefalet ücretini, durup dinlenmeksizin çalışmayı, kötü muameleyi protesto ediyorlar. Haksızlıklara karşı çıktılar diye kendilerine işsizliği reva görenlere öfkeli. Onlar fabrika önünde direnirken patronları Ali Koç, bir toplantıda konuşuyor. Kendisi gibi patronlara, büyüyen Türkiye'de işçilerin payına hiçbir şey düşmediğini, ücretlerin eridiğini, işsizliğin arttığını anlatıyor. "Her kesimden milyonlarca insanın umutları yok oluyor, hayatları kararıyor ve onlar açısından dünya yaşanmaz bir konuma geliyor. Tabii ki bu gidişat da beraberinde sosyal sorunlar ve ciddi gerginlik getiriyor. Ben şahsen 6 ve 8 yaşında iki çocuk sahibi bir baba olarak çocuklarımızın geleceğinden, bu gidişata baktığımız zaman, endişe duymamak mümkün değil diye düşünüyorum. Eminim bu da hepimiz için geçerlidir" diyor.

Ali Koç çok doğru söylüyor. İnsanlar mutsuz, insanlar umutsuz! Peki, milyonlarca insanın umutlarını yok edenler, hayatlarını karartanlar, dünyayı yaşanmaz konuma getirenler kimler? Kişisel serveti 8 milyar doları aştığı halde işçilerine sefaleti ve işsizliği reva gören Ali Koçların sömürü düzeni kapitalizm değil mi? Kapitalistler işçileri ücretli köle haline getiriyor. Ücretleri açlık sınırında tutuyor. İşçileri insan değil makine gibi görüp uzun saatler boyunca çalıştırıyor. Dünyayı sadece kendi yatırım ve pazar alanları olarak görüyorlar. Petrol, doğalgaz, madenler gibi enerji kaynaklarını, doğal güzellikleri ve tüm zenginlikleri yağmalıyorlar. Nefes alacak alan bırakmıyor, gölgesini satamadıkları her ağacı kesiyor, kentleri beton yığınlarına dönüştürüyorlar. Silahlanmaya milyarlarca dolar harcıyor, savaşlar çıkarıyor, dünyayı kan gölüne çeviriyorlar. Tüm bunlardan bilcümle kapitalistler sorumludur. İşte Ali Koç bu kapitalistlerden biridir. O halde şimdi neden böyle konuştuğu belli değil mi? Neden bankalarda birikmiş 8 milyar doları varken çocukları ve geleceği için endişe ettiği belli değil mi?

Çünkü biliyor ki çocuklarının geleceği işçi sınıfının sırtından kazanılan o servetin korunmasına bağlı. Sömürü düzeninin devamına bağlı. O serveti üreten işçi sınıfının sessiz sedasız boyun eğmeye, köle gibi çalışmaya devam etmesine bağlı. Yani demek istiyor ki Ali Koç, "eğer biz işçilerin kursağındaki lokmaya böyle göz dikersek, onları böyle açlığa, sefalete itersek bir gün bizden hesap sormak üzere ayaklanırlar, önlemimizi alalım!" Ali Koç'un korkusu yersiz değil. Bu korku sadece onun korkusu da değil. İşçi sınıfının alınterine el koyarak, kanını dökerek, canını alarak, dünyayı mahvederek büyüyor burjuvazinin serveti. Türkiye'de resmi rakamlara göre 3 milyon işsiz var. Milyonlarca yoksul insan var. Ama öte yandan serveti, tıpkı Koç gibi, milyar dolarlarla ifade edilen bir avuç asalak var. Parababaları gelecekte kaygılı. Çünkü dünyayı milyarlarca insan için yaşanmaz hale getirdiklerini biliyorlar.

Şu hale bir bakın: Ekonomi ve onların servetleri büyürken, binlerce işçi iş kazalarında ölüyor, taşeronluk almış başını gitmiş durumda. İşçilerin bir kısmını öldürüsiye çalıştırırken, geri kalan kısmını işsizlik kuyusuna itiyorlar. Kıdem tazminatlarına el koymaya çalışıyorlar. Çalışmayı, sömürülmeyi ve ölmeyi işçilerin fitratı olarak görüyorlar. İşçiler bu fitratı kabul etmez de mücadeleye girişirlerse diye yasakları devreye sokuyorlar. Somalı maden işçilerinin karşısına polisi çıkarıyor, işçileri tekmeletiyorlar. Hakları için Maltepe Hastanesi önünde direnişte olan işçileri karga tulumba gözaltına alıyorlar. Direniş çadırlarını dağıtıyorlar. Metal işçilerinin grevini yasaklıyorlar. İş kazalarını engellemek için kollarını kıpırdatmazken, "İç Güvenlik Yasası" adı altında polis devleti uygulamalarını ve baskıyı arttırıyorlar.

Sefalet arttıkça, baskılar yoğunlaştıkça işçi sınıfının öfkesi de yoğunlaşıyor. Bu öfkeyi bastırmak, boğmak istiyor kapitalistler. İşçi sınıfının dünyasını karartırken kendi geleceklerini garanti altına almak istiyorlar. Onlar sadece kendi evlatlarını düşünüyorlar. Oysa bizim de düşünecek bir geleceğimiz ve evlatlarımız var. Ne kendimizin ne de evlatlarımızın hayatlarını Koç gibi kapitalistlerin karartmasına izin vereceğiz. Koç'un da diğer patronların da endişelerini gerçeğe dönüştürmek boynumuzun borcudur. ■

İşçilerin Mücadelesi Sürüyor



Divan'da direniş devam ediyor

Çekmeköy'de Koç Holding'e ait Divan Turizm işletmelerinde çalışan 105 işçi, işyerindeki ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve haksızlıklara karşı DİSK/Gıda-İş Sendikası'na üye oldular. İşçilerin sendikalı olmasından büyük rahatsızlık duyan Koç Holding patronları önce 12 işçiyi, ardından da yaptıkları eylemlerle atılan işçilere destek veren 40 işçiyi tazminatsız işten attılar. İşten atılan 52 işçi, 28 Şubattan bu yana işe dönüş mücadelesini sürdürüyor. UID-DER'li işçiler Divan işçilerini ziyaret ederek destek veriyorlar. İşçi Dayanışması'na konuşan işçiler, "davamız divana kalmayacak" diyerek kararlılıklarını ortaya koyuyorlar.

Tüvtürk'te sendikalaşma mücadelesi

Tüvtürk'e ait araç muayene istasyonlarında örgütlenme çalışması başlatan TÜMTİS, Kocaeli'deki istasyonlarda çoğunluğu sağlayınca yetki başvurusunda bulundu. Ancak buradaki araç muayene istasyonlarını işleten Tem Kocaeli Araç Muayene İstasyonları İşletim A.Ş., Gebze ve Köseköy istasyonlarından toplam 11 işçiyi işten çıkardı. İşten atılmaları protesto etmek için 7 Martta bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme TÜMTİS'te örgütlü DHL, UPS ve ambar işçileri, mücadele örgütümüz UID-DER ve DERİTEKS katılarak destek verdi. Basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Gebze Şube Başkanı Ali Rıza Atik, Tüvtürk'e, işten çıkarılan işçilerin çalıştığı istasyonları işleten firmayı uyarması ve işçilerin sendikal haklarını tanıması için çağrıda bulundu. Atik, Kocaeli'deki araç

muayene istasyonlarında toplu iş sözleşmesi imzalanana kadar mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını dile getirdi.

Mersin'de Atapol Nakliyat'ta sendika düşmanlığı

Mersin Uluslararası Liman İşletmeleri'nin (MIP) nakliyat işlerini yapan Atapol Nakliyat, TÜMTİS'e üye oldukları için 12 işçiyi işten çıkardı. MIP yönetim binası önünde bir araya gelen işçiler, sendika yöneticilerinin, demokratik kitle örgütlerinin ve siyasi parti temsilcilerinin katılımıyla bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde, atılan işçilerin işe alınması ve sendika hakkının tanınması talepleri dillendirildi. İşçiler adına basın açıklamasını TÜMTİS Mersin Şube Başkanı Savaş Gürkan okudu. Taşeron işçilerin yoğun sömürü ve ağır çalışma koşullarına karşı sendikaya üye olmaya başlamasıyla istifaya zorlandığına dikkat çeken Gürkan, Atapol patronunun bu yasadışı tutumdan vazgeçmesini istedi. Tüm emek güçlerine dayanışma çağrısında bulundu.

Sağlık emekçileri 13 ve 14 Martta grevdeydi

Sağlık emekçileri; sağlıksız çalışma ortamlarına, uzun çalışma saatlerine, yorucu çalışma temposuna, güvencesizliğe karşı 13 Martta Türkiye genelinde iş bıraktılar. İstanbul'da sağlık çalışanlarının örgütlü olduğu sendika, oda ve kuruluşlar ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sağlık çalışanları, önce Avrupa ve Anadolu yakalarındaki eğitim ve araştırma hastanelerinin önünde basın açıklamaları yaptılar. Daha sonra ise Çapa Tıp Fakültesi önünde toplanarak Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi'ne kadar yürüdüler. Buradan da İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Sağlık çalışanları adına ortak basın açıklamasını SES Aksaray Şube Başkanı Aydın Erol gerçekleştirdi. Erol, sağlık çalışanlarının çalışma koşullarının düzeltilmesini, daha rahat koşullarda yaşayabilecekleri güvenceli bir gelir, fiili hizmet zammı, sayıyı değil niteliği önceleyen bir sağlık politikası taleplerini dile getirdi. Erol, AKP'nin sağlıkta dönüşüm politikasına ve hak gasplarına karşı birlikte mücadele çağrısı yaptı. ■





İşçilerin Mücadele Örgütü UID-DER'de Etkinlikler!

UID-DER'in tüm temsilciliklerinde ve çalışma alanlarında "Düşük Ücretlere, Uzayan İş Saatlerine, Taşeronlaştırmaya Hayır!" kampanyasının faaliyetleri coşkuyla yürütülüyor. Bunun yanı sıra, işçi sınıfının tarihsel mücadele günlerinin ruhunu genç işçi kuşaklarına taşıyan, içinden geçtiğimiz süreçte işçi sınıfının bağımsız siyasetinin nasıl yürütülmesi gerektiğini anlatan çalışmalar yapılıyor. Şubat ve Mart aylarına yayılmış bir biçimde pek çok işçi bölgesinde "Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek" seminerleri ve 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri gerçekleştirildi.

"Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek" seminerlerinde önce kapitalist sömürü düzeninin dünyayı nasıl cehenneme çevirdiği anlatıldı. Savaş Uzakta Değil, Dört Bir Yanda denilerek Ortadoğu'daki savaş ve yansımaları anlatıldı. Kapitalist Düzen; Rekabet, Kriz ve Silahlanma başlığı altında kapitalizmin sürekli krizler üreten bir sistem olduğu ve krizle birlikte kapitalist rekabetin alabildiğine şiddetlendiği, 2014 yılında silahlanmaya 1 trilyon 547 milyar dolar harcadığı dile getirildi. "Bu savaş işçilerin savaşı değil, bizler her zaman bu kapitalist emperyalist savaşın

karşısında olduk, olmaya devam edeceğiz. Kapitalistler için dökecek kanımız yok!" denildi. Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek başlığı altında; "Barışı ancak işçiler getirebilir dünyamıza. Çünkü bu savaştan tek çıkarı olmayan işçilerdir. Ancak barışın gelebilmesi için işçiler olarak örgütlenip, savaşı yaratan kapitalist kâr düzenine karşı mücadele vermeliyiz" sözlerine yer verildi.

Emekçi kadınların ve her sektörden işçilerin yoğun katılım gösterdiği 8 Mart etkinliklerinde ise 8 Mart'ı kadın işçilerin yarattığı anlatıldı. İşçi sınıfının tarihsel bir mücadele günü olan 8 Mart'a sahip çıkma çağrısı yapıldı. Etkinliklerde UID-DER Kadın Komitesi'nin çalışmaları tanıtıldı. UID-DER Kadın Komitesi'nin mücadele hedefleri olarak yükselttiği talepler özellikle genç işçi kadınlar tarafından coşkuyla sahiplenildi. Kadın işçiler, her işyerine ve mahalleye ücretsiz kreş, eşit işe eşit ücret, gece vardiyalarının yasaklanması ve kadına yönelik şiddetin son bulması gibi talepler için mücadelede "arık biz de varız" dediler. Etkinliklerin sonunda emekçi kadınlar, UID-DER çatısı altında yeniden bir araya gelme kararı aldılar. ■

UID-DER, Japon İşçileriyle Dayanışmayı Sürdürüyor

Fukuşima'da gerçekleşen nükleer felâketin üzerinden dört yıl geçti. Kazanın gerçekleştiği nükleer santraller halen radyasyon yaymaya devam ediyorlar. Japon hükümeti ise nükleer santralleri yeniden açma planlarına hız veriyor. Bu durumu protesto eden Japon işçiler, felâketin yıldönümü olan 11 Martta, Doro-Çiba sendikası öncülüğünde çeşitli protesto eylemleri gerçekleştirdiler.

UID-DER olarak biz de, gönderdiğimiz yazılı ve görsel mesajlarla Japon sınıf kardeşlerimize yanlarında olduğumuzu ifade etmiştik. Doro-Çiba'lı dostlarımız, eylemin ardından bize gönderdikleri mektupta, 11 Mart eylemi-

ni Fukuşima vilayetindeki Koriyama kentinde başarıyla gerçekleştirdiklerini ifade ediyorlar. Dostlarımız, organize edilen kapalı salon toplantısının, gösterinin ve Koriyama istasyonu önündeki yürüyüşün resimlerini de göndermişler.

Doro-Çiba Uluslararası İşçi Dayanışması Komitesi, onlara gönderdiğimiz yazılı dayanışma mesajımızı tüm katılımcılara dağıttıklarını belirtiyor. Video mesajımızı ise 15 Martta Tokyo'da Doro-Mito Destek Komitesi'ni de oluşturacakları bir başka toplantıda gösterecekleri konusunda bizi bilgilendiriyor.

Bizler de Japon sınıf kardeşlerimize 15 Martta düzenleyecekleri etkinlikte başarılar diliyoruz.

Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadele Birliği! ■





Suriyeli Göçmen İşçiler Kardeşimizdir

Ev kiralalarının yükselmesini, ücretlerin düşmesini, işsizliğin artmasını, hırsızlık olaylarını Suriyelilere bağlayan Türkiyeli işçiler, kafaları düzen ideolojisiyle bulandığı için sorunun Suriyeli emekçilerden kaynaklandığını zannediyor. Patronlar sınıfı bu durumu bilinçli olarak kullanıyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler Suriyeli sınıf kardeşlerine tepki gösterebilir.

Suriye’de dört yıldır, Semperyalist-kapitalist güçlerin de dâhil olduğu savaşta hayatını kaybedenlerin sayısı 200 bini aştı. Milyonlarca Suriyeli ise savaş cehenneminden kurtulmak için evlerini barklarını geride bırakarak başka ülkelere sığındılar.

Suriyeli işçi ve emekçiler, sığındıkları ülkelerde hayata tutunmaya çalışıyor, ucuz, ağır işçiliğe, tacize, tecavüze, aşağılanmaya ve ırkçı saldırılara maruz kalıyorlar.

Esad rejiminin ve IŞİD gibi vahşi örgütlerin zulmü yüzünden yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kalan Suriyelilerin, göç ettikleri yerlerde de acı, ıstırap ve zulüm peşini bırakmıyor. Türkiye’deki Suriyeli mülteci sayısı tahmini olarak 2 milyona ulaşmış bulunuyor. Sadece İstanbul’daki Suriyelilerin sayısının 300 bini bulduğu ifade ediliyor.

İş bulabilenler asgari ücretin çok altında ücretlerle çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Kayıtsız, sigortasız olarak çalıştırılıyor, inşaatlarda, madenlerde, fabrikalarda iş cinayetlerine kurban gidiyorlar, meslek hastalıklarında sağlıklarını yitiriyorlar. Birçok Suriyeli genç kız, cinsel istismara uğruyor, Türk erkekleriyle ikinci eş olarak imam nikâhıyla evlendiriliyor.

Suriyeli emekçiler, kiralalarını ve günlük ihtiyaçlarını karşılayabilmek için buldukları işlerde çok düşük ücretlerde çalışmak zorunda kalıyorlar. Türkiye’nin mülteci politikası nedeniyle mülteci statüsünde kabul edilmiyorlar, bu nedenle yasal olarak çalışma hakları da yok. Sonradan çıkarılan çalışma izinleri de, rahat iş bulabilmelerini sağlamadı, çalışma koşullarını ve ücretlerini iyileştirmedi. “Misafir olarak ağırlandıkları” AKP hükümeti yetkililerince birçok defa tekrarlanan Suriyeli emekçiler, Türkiyeli patronlar için ucuz işgücü kaynağı olarak görülüyor, patronların kâr iştahını kabartıyor. AKP hükümeti, “Suriyeliler için şu kadar milyar dolar harcadık. Onlar bizim misafirimiz” diyor. Oysa Suriyeli işçilerin kayıt dışı ve düşük

ücretlerle çalıştırılmasına göz yumarak sermaye sınıfının bu harcamaların birkaç misli kâr etmesini sağladı.

Savaş Suriye’yi sarmaya başlayıp Suriyeli işçiler Türkiye topraklarına aktığında, egemenler güya büyük bir cömertlikle sınır kapılarını açtılar. Fakat gerçekte ucuz işgücü kaynağı göçmen işçilerin ekonomiye sağlayacağı “katkı” onları daha çok ilgilendiriyordu. Nitekim savaşın başladığı 2011’den bu yana, köle gibi çalıştırılan göçmen işçilerden milyarlarca lira kâr sağlandığı tahmin ediliyor. Ucuz işgücü konusunda Çin’e bakarak hayıflanılan Türkiyeli kapitalistler, göçmen işçilerin durumunu fırsata çevirdiler. Ancak buradan sağladıkları kâr yeterli gelmemiş olacak ki, Bangladeş’ten işçi getirtmeyi gündemlerine almış durumdadılar. Tekstil patronları, “Maliyetlerimizi düşürüyorlar. Bir süre sonra onlar da yetmez ve Bangladeş’ten de işçi getirilir” diyerek niyetlerini açıkça ifade ediyorlar. Patronların bu tutumu örgütsüz ve bilinçsiz işçilerin Suriyeli işçilere tepki göstermesine neden oluyor.

Ev kiralalarının yükselmesini, ücretlerin düşmesini, işsizliğin artmasını, hırsızlık olaylarını Suriyelilere bağlayan Türkiyeli işçiler, kafaları düzen ideolojisiyle bulandığı için sorunun Suriyeli emekçilerden kaynaklandığını zannediyor. Patronlar sınıfı bu durumu bilinçli olarak kullanıp aradan sıyrılıyor. Türkiyeli işçi ve emekçiler Suriyeli sınıf kardeşlerine tepki gösterebilir.

İzmir Ayakkabıcılar Sitesinde çalışan Türk işçiler, Suriyelilerin çalıştırılmasına karşı protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Antalya, Ankara, Antep, Urfa, Maraş, Hatay gibi şehirlerde ise saldırılar oldu. Suriyeliler bu tür saldırıların ardından ya kamplara gönderiliyor ya da sınır dışı ediliyorlar. Urfa Akçakale’deki çadır kentte çıkan yangınlarda 7 kişi hayatını kaybetti. Sonuncusunda 7 yaşındaki küçük bir kızın ölmesini ve iki ablasının yaralanmasını 600 Suriyeli protesto etti. Suriyelilerin tamamı sınır dışı edildi.

Suriyeli, Iraklı, Çinli, Bangladeşli... Tüm göçmen işçilerin içinde buldukları durumun, ülkelerini saran savaşın ve yoksulluğun nedeni kapitalist sistemdir. İşsizliğin, düşen ücretlerin ve iş cinayetlerinin nedeni de kapitalist düzendir. Tüm dünyanın işçileri, kapitalistlerin düzenine karşı birlik olup mücadeleyi yükselttiklerinde savaşların, göçün, açlığın, yoksulluğun olmadığı bir dünyanın kapısını da birlikte açacaklardır. ■



Emekçi Kadınının Kariyeri, Mücadelesidir!

■ Sarıgazi'den ÜİD-DER'li bir otomotiv işçisi anne

Her yerde duyarız “kadın olmak çok zor bu dünyada” diye. Bir kadın işçi olarak söylüyorum: Evet doğru, patronların hüküm sürdüğü bir dünyada kadın olmak çok zor. Nasıl zor olmasın ki? Koşturmacayla başlar her günümüz. Sabahın kör karanlığında kalkacaksın, çocuk varsa çocukların kahvaltısı, okul hazırlıkları derken, günün ilk ışıklarıyla başlayacak maraton. Sabah sabah yorgun bir bedenle evini arkada bırakacak ve düşeceksin fabrika yollarına. Hele bir de servisin yoksa yandın. Dikil ayakta varacağın yere kadar. Hınca hınc dolu belediye otobüslerinde, tutunacak bir yer arayacaksın, düşmeden nasıl gideyim işe diye. Saatinde ulaşabiliyisen işe iyi. Ustabaşından ya da vardiya amirinden paparayı yemeden yorgun bir bedenle başlayacaksın işe. Buradaki maraton, patronunu daha zengin etmek içindir. Eh... Aybaşı geldiğinde sana da bir kırıntı düşecek elbet. Karnın doycak ve onların tezgâhlarında ömür tüketmeye yetecek kadar bir yaşam harcı. Artık 8 mi, 10 mu, 12 saat mi çalışacaksın bilinmez. Yasa masa hak getire. Yasa dediğin, patronun iki dudağından çıkan sözden ibaret. Kim takar haftalık çalışma saatini? Kal dediler mi kalacaksın ve çalışacaksın. Çünkü senin varlığının temel nedeni onlar için budur. İşçisin, çalışacaksın ve patronunun ihtişamlı yaşamı için kâr üreteceksin.

Ne kadar takatin kaldı bilmem ama mesai bitiminde artık “özgürsün”. Ne kadar zamanın kaldıysa, cebinde ne kadar paran var ise istediğini yapabilirsin artık. Yapabilir miyiz? Mümkün mü? 12 saatlik çalışmanın ardından, yolda geçen zamanı da eklersek ne kalıyor ki geriye? Bir de asgari ücretten kira, faturalar derken cepte para kalmış mıdır dışarıda vakit geçirmek için? Sen hiç hayal kurma, eve gitmekten başka bir şansın yok ki. Evde daha yapılacak işler var. Akşam yemeği, ev işleri, çoluk çocuk seni bekler. Hem sen “kariyer” sahibi bir kadınsın. Ne diyor bu düzenin temsilcisi olan AKP iktidarının sözcüleri: “Anelik en büyük kariyerdir!”

Şu satırları yazarken bile yorulduğum anlattıklarımın. Yazdıkça da öfkem bir kat daha arttı. Oysaki yazdıklarım sadece küçük bir kısmı yaşadıklarımızın. Her kadın bilir ki bunun kat be kat fazlasını yaşıyoruz. 8 Mart Emekçi

Kadınlar Günü yaklaşırken bir kez daha öfkelenim bu düzenin efendilerine, medyasına, ikiyüzlülüklerine. “Kadınlar Günü”ymüş! “Hangi kadın?” diye sorarız biz mücadeleciler işçi kadınlar? Yaşadıklarımızın zerrece bir benzerliği yokken, patronlar sınıfının kadınlarıyla bizleri nasıl da aynı kefeye koyup bilinçlerimizi bulandırıyorlar. Hangi burjuva/zengin sınıfın kadını bizler gibi sabahın köründe kalkıp, akşamın kör karanlıklarında, ağzı bir karış açık geliyor evine? Gelse gelse eğlenceden gelirler... Ya da hangisi işe giderken “acaba bugün çocuğumu kime bıraksam” diye düşünüyor? Hangisi akşam evde boş buzdolabının önüne geçip kara kara düşünerek “bu gün ne pişirsem acaba” diye düşünüyor? “Çocuğum işsiz kaldı, eşim işten çıkarıldı” diye kahırlanan bir burjuva kadın gördünüz mü? Gittiğimiz hastanelerde, saatlerce muayene olmayı bekleyen, kuyruklarda sersefil olan bir burjuva kadın göreniniz oldu mu? Ya da cam silerken düşerek ölen, ya da iş kazasında evladını kaybeden? Saymakla bitmez...

Düzenin cambazları, ekranlarda karşımıza geçip, utanmadan emekçi kadınların yaşadıkları sorunları sanki sermaye sınıfının kadınları da yaşıyormuş gibi, bütün kadınları aynı kefeye koyuyorlar. Öfkem bundandır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü sahiplenmem bundandır. Bu günü yaratan dokuma işçisi kadınlar, daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için mücadele ettiler, bizlere de bu mücadeleyi miras bıraktılar. Emekçi sınıfın kadınları, bu mirasa sahip çıkmalıdır.

İşçi Dayanışması’nın 83. sayısında yazdığı gibi: “Emekçi kadınların doğuracağı çocuklar için mütevazı düşleri, ümitleri var. Evlatları mutlu ve huzurlu olsun, işsiz kalmamasın, yoksulluk yüzü görmesin istiyor emekçi kadınlar.” Bundan daha güzel, daha onurlu bir kariyer olabilir mi? Emekçi kadınlarımızı birlikte mücadele etmeye, çocuklarımıza savaşız, sömürsüz bir dünya bırakmak için mücadeleyi birlikte büyütme davet ediyorum. Biz ÜİD-DER’li mücadeleciler kadınlar biliyoruz ki, emekçi kadınlar mücadeleye katılmalı ki, özlem duyduğumuz dünyayı, kadınıyla erkeğiyle inşa edebilelim.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz! ■



Dünyanın En Zenginleri ve Artan Çelişkiler

Forbes dergisi dünyanın en zenginleri listesini yayınladı. En zenginler listesinde 32 Türk yer alıyor. Dünyanın en zengin kişisi olarak listenin birinci sırasında yer alan kişi Microsoft'un tepesindeki Bill Gates. Türkiye'de ise listenin başında 4,4 milyar dolarla Yıldız Holding Yönetim Kurulu Başkanı Murat Ülker var. Murat Ülker'in başını çektiği Türkiyeli milyarderler listesinde Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, Şahenk, Zorlu, Ali Ağaoğlu ve Karamahmet'in de dahil olduğu 32 kişi var. 1500-2000 kişiyi geçmeyen bu liste, medyanın pompaladığı gibi gurur listesi değil aslında birer utanç listesidir.

Akıl sınırlarını zorlayan kişisel servetler, gerçeğin sadece bir parçasını ifade ediyor. Buzdağının görünmeyen yüzünde çok daha büyük miktarlara hükmeden tekeller var. Örneğin 4,4 milyar dolarlık kişisel servetiyle Murat Ülker, 2013 cirosu 15,7 milyar dolar olan Yıldız Holding'in başında yer alıyor. Dünya çapında 58 fabrikada gıda ve içecek üreten Yıldız Holding bu sermayeyi, 41 bin işçiyi sömürerek elde ediyor.

En zenginler diye açıklanan asalaklar, dünyayı bir ahtapot gibi saran kollarıyla fabrikaların, holdinglerin, tekelin tepesindeki insanlardır. Hepimizin çok iyi bildiği gibi, emekçiler ömürleri boyunca çalışsalar ve yemeyip içmeyip kazançlarını biriktirseler dahi bu servete sahip olamazlar. Temelinde sömürü olan bu servetlere sahip olan süper zenginler ise, ömürleri boyunca her gün binlerce dolarlık harcama yapsalar dahi servetlerini sıfırlamazlar. İşçilerin sırtından yedi sülalelerine yetecek kadar para kazanan zenginler, onca servete rağmen, para peşinden koştuktan bir an olsun geri durmazlar.

Bir yanda başını sokacak bir ev ve aç kalmayacak bir emekli maaşı için ömrünü tüketen yüz milyarlarca işçiye karşılık, diğer yanda trilyonlara hükmeden bir avuç süper zengin bulduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bu çelişkiyi üreten, dünya çapında çarkları acımasızca dönen kapitalist sömürü düzenidir. Bill Gates, Ülker, Koç ve Sabancı'nın böyle büyük servetler elde etmesi işçi sınıfının sömürsü üzerinden gerçekleşmektedir. Bu servet, iş cinayetlerine kurban giden, çok düşük ücretlere ömür tüketen, işsizliğe mahkûm edilen, barınma ve sağlık sorunlarıyla boğuşan emekçilerin sırtından elde edilmektedir.

Liste kapitalist sistemin vardığı akıl almaz durumu gösteriyor. Dünya kriz, savaş, yoksulluk ve işsizlik girda-bındayken, süper zenginlerin servetleri artmaya devam

ediyor. Zarar edenlerin imdadına ise devletin "şefkatli" eli yetişiyor ve onlar için yüz milyarlarca dolarlık kurtarma paketleri çıkarılıyor. Böylece sermayenin koruyucusu ve kollayıcısı olan devlet ve hükümet, işçilerden toplanan vergilerle zenginleri daha da zenginleştirmeye devam etti.

7 milyarlık dünya nüfusunun bir piramit şeklinde sıralandığını düşünürsek, piramidin en tepesinde bir avuç asalak yer almaktadır. Bunlar arasında yürüyen rekabet, pazar ve hegemonya savaşları ise dünyayı cehenneme çevirmektedir. Forbes listesindeki zenginlerin bir kısmı silah ticareti yaparak zenginleşen kişilerdir. Bu zenginlerin barış zamanı gıda, savaş zamanı kurşun üretmeleri kapitalizmin mantığıyla çalışmamaktadır. Bu listedekiler arasında uyuşturucu ticareti yapanlar, kadın ve çocuk bedenlerini pazarlayanlar, her türden mafyatik faaliyeti yürüten kişiler ve spekülörler de yer almaktadır.

Bir tek insanın sahip olduğu servet nasıl oluyor da on milyonlarca insanın toplam gelirinden kat be kat daha fazla oluyor? Oluyor çünkü kapitalizm tam da böyle bir sistemdir. Bu akıldışı sistem, bir tarafta sefalet diğer tarafta tarifsiz bir zenginlik üretiyor. Sömürü ve yoksulluk arttıkça asalakların serveti de artıyor. Türkiye'de dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırında yaşayabilmesi için 4 bin liranın üzerinde bir gelire ihtiyacı var. Ama ücretler son derece düşük. Bu nedenle Türkiye'de 25 milyonun üstünde yoksul insan var. Dünya genelinde ise 1 milyar insan açlık içinde kıvrılıyor. Dünyadaki yoksulların sayısı ise bundan çok daha fazladır.

Sonuçta önümüzde iki seçenek durmaktadır. Ya tepedeki birkaç bin kişinin multi-milyarder olarak kalması ya da tabanda milyarlarca insanın açlık ve yoksulluk sorununun çözülmesi. Az çok sağduyu sahibi her insan bu anlamsız çelişkinin dünyanın yoksulları lehine çözülmesi gerektiğini düşünecektir. Böyle bir çözümü ise ancak işçi sınıfı örgütlü mücadelesiyle iktidarı kendi ellerine alıp bu asalakları mülksüzleştirerek gerçekleştirebilir. ■

Bir tek insanın sahip olduğu servet nasıl oluyor da on milyonlarca insanın toplam gelirinden kat be kat daha fazla oluyor? Oluyor çünkü kapitalizm tam da böyle bir sistemdir. Bu akıldışı sistem, bir tarafta sefalet diğer tarafta tarifsiz bir zenginlik üretiyor. Sömürü ve yoksulluk arttıkça asalakların serveti de artıyor.

Dünyada İşçi Mücadeleleri

Portekiz'de kemer sıkma politikaları protesto edildi

Portekiz'de işçiler, ekonomik krizle birlikte hükümetin hayata geçirdiği ekonomi, istihdam ve kemer sıkma politikalarını protesto ettiler. İşçi sendikalarının çağrısıyla başta başkent Lizbon olmak üzere, ülke genelinde binlerce işçinin katılımıyla eylemler gerçekleştirildi. Hükümeti istifaya çağırarak binlerce işçi, "hilekârlardan bıktık, seçim istiyoruz", "Portekiz'de işsizlik ulusal bir utançtır" yazılı pankartlar taşıyarak birçok merkezde yürüyüşler düzenledi. En büyük işçi sendikası CGTP'nin çağrısıyla 13 Martta iş bırakma eylemleri de gerçekleştirildi. Çöp toplama işçileri, hastane, okul, itfaiye, sağlık ve sosyal hizmetler, adliye çalışanları grev gerçekleştirdiler. Güvencesiz çalışma koşullarını protesto eden işçiler, ücretlerinin yükseltilmesini, haftalık çalışma süresinin 35 saate indirilmesini (hükümet geçen yıl haftalık çalışma süresini 35 saatten 40 saate çıkardı) ve sebep göstermeksizin işten çıkarılmanın önünü açan yeni yasanın kaldırılmasını talep ettiler.

İtalya'da Tenaris Dalmine işçilerinden işten atmalara karşı dayanışma grevi

Tenaris grubunun Dalmine fabrikası işçileri, şirketin 406 işçinin işten çıkarılacağını duyurması üzerine örnek bir mücadele sergilediler. 10 Martta 1 günlük grev yapan işçiler, fabrika önünde toplanarak işten atmaları protesto ettiler. Şu an 1850 çalışanı bulunan fabrikanın işten atma gerekçesi, petrol fiyatlarındaki düşüşe bağlı olarak petrol sektörünün boru ihtiyacının azalması. Ancak sendika ve işçiler işten atmaları kabul etmiyorlar. Fabrika yönetimi, işçilerin ortaya koyduğu mücadele karşısına şaşkına dönmüş durumda.

Almanya'da kamu çalışanları sokağa çıktı

Almanya'da kamu çalışanlarının toplu sözleşme görüşmelerinin 1. ve 2. turu anlaşmazlıkla sonuçlandı. 16 ve 17 Martta yapılacak olan 3. tur görüşmeleri öncesinde Eğitim Sendikası (GEW), Birleşik Hizmetler Sendikası (Ver.di), Polis Sendikası (GdP) gibi sendikaların çağrısıyla



Portekiz

la Almanya'nın çeşitli eyaletlerinde 1 günlük iş bırakma eylemleri gerçekleştirilerek, hükümet üzerinde baskı kurulmaya çalışıldı. 11 Martta Almanya'nın 4 eyaletinde gerçekleştirilen 1 günlük uyarı grevini, 12 ve 13 Martta 6 farklı eyalette gerçekleştirilen grev ve eylemler takip etti. Eylemlere öğretmenler, itfaiyeciler, polisler, belediye çalışanları olmak üzere on binlerce kamu çalışanı katıldı. Kamu çalışanları ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar.

Sendikalar, 800 bin sözleşmeli kamu personeli için bir yıl süreyle yüzde 5,5 oranında veya en az aylık 175 avro maaş artışı talep ediyorlar. Bunun yanı sıra iş sözleşmesi sürelerinin sınırlandırılmamasını ve meslek eğitimini tamamlayanlara iş güvencesi istiyorlar.

Norwegian Air pilotları grevi kazandı

On binlerce yolcuyu etkileyen ve 11 gün süren grev, kazanımla sonuçlandı. Norveç Pilotlar Sendikası'nın imzaladığı toplu sözleşmede temel maddelerden biri taşeronla çalışan pilotların en az 3 yıl iş garantilerinin olmasıydı. Pilotlar, yüksek ücret, daha güçlü bir sendika ve sosyal haklar için başlatmışlardı grevi. Kendileri yerine okyanus ötesinden daha ucuz işçi kiralanmasının önüne geçmek istiyorlardı. Danimarka ve Norveç'teki ulaşım sendikalarının 350 bin kişiyle dayanışma grevi yapacağını açıklaması üzerine Norwegian Air, pilotların taleplerinin önemli bir kısmını kabul etti.

Önce 70 pilot, 28 Şubatta greve çıkmıştı. Uyuşmazlığın devam etmesi üzerine sayı 700'e çıktı. Norwegian Air Shuttle'nin İskandinav seferleri felce uğradı. Grev kırılcılığı yapan firma personeline ve uçak kiralamasına rağmen on binlerce yolcunun grevden etkilenmesinin önüne geçilemedi. Norwegian Air'in pilotların grevi ile mücadelesinin maliyeti milyon dolarları buldu. ■



İtalya

Ne İstiyoruz, Ne Yapmalıyız?

■ Sefaköy'den bir meslek lisesi öğrencisi

“Of ya öleceğim, bıktım işten güçten, hâlâ yorgunluğumu atamadım, bunaldım.” Bunlar henüz 17 yaşında, meslek lisesi öğrencisi, stajyer bir genç işçinin sözleri. Sağlık alanında, özel sektördeki küçük uygulama merkezlerinde staj yapıyoruz. Staj yaptığı yerde bu arkadaşımızdan sömestr tatilinde bir hafta da olsa işe gelmesi istenmiş.

Hatır gönül derdine ya da stajın sorunsuz geçmesi, notların yüksek olması adına arkadaşlarımız tatilde de çalışıyorlar. Hatta bazen normal staj günlerinde mesaiye kalıyor, hafta sonları da çalışıyorlar. Genciz, öğrenciyiz, arkadaş çevrelerimiz var. Doğal olarak dışarı çıkmak, arkadaşlarımızla vakit geçirmek, sinemaya vs. gitmek istiyoruz. Bazı arkadaşlarımız da çalışıp aldığı parayı bu şekilde kullanmayı düşünüyor. Evdeki hesabı ağırlaştırmamak, babadan “para yok, ne gezmesi” lafını duymamak için. Aynı arkadaşım bir de şunları söylüyor: “Her sabah, her akşam aynı şey. Kalk, çalış, gel, yemek ye, yorgunluktan uyuyama, sabah kalk erkenden yine işe git.” Meslek liselerini patronların hizmetine sunup, sözde nitelikli işçi yetiştirmek daha 16-17 yaşındaki gençlerde böyle bir psi-

koloji oluşturuyor. Meslek öğretilecek öğrenciden ziyade, ucuz işgücü olarak görülen bu işçi çocukları genç yaşlarında rutin bir hayata alıştırılıyor. Patronların arzuladığı, yalnızca çalışan ve sosyal yaşamı olmayan makinelere dönüştürülüyorlar. Meslek liselerinin sayısının hızla artmasının, meslek liselerinin “önünün açılmasının” nedeni tam olarak budur.

Gençlik, üniversitelerde okuyup ya da daha erken davranıp meslek lisesinde meslek ediniş hayatını kurtarma hayalleriyle uyuşturuluyor. Bizlerin iyiliği, “kurtuluşu”, eğitimimiz, öğrenimimiz bu eğitim sisteminde gerçekten yer ediyor mu sizce? Yoksa sorgulamayan, düşünmeyen, örgütlenmeyen işçi kuşakları mı yaratmak istiyorlar? Biz ne istiyoruz? İnsanca yaşam, nitelikli ve eşit eğitim, iyi çalışma koşulları değil mi? O halde yolumuz mücadeleden geçiyor. Gerçek kurtuluş ancak bu şekilde mümkündür. Gerçekten yaşanması bir dünyayı ancak işçi sınıfı var edebilir. Bizler de bugünün genç işçileri olarak bu mücadeleye bütün coşkumuz ve enerjimizle katılmamız. Bizlere yakışan bu düzene alışmak, yığınlık veya umursamamak değil mücadeledir! ■



Patronlarda Oyun Bitmiyor

■ Kocaeli'den bir işçi

İşçi Dayanışması'nda “Genç İşçi” köşesini gördüğümde çok ilgimi çekti. İçindeki yazıları okuduğumda başımdan geçen bir olay aklıma geldi. Bunu sizlerle paylaşmayı bir borç bildim. Bizim işyerinde özellikle teknik bölümlerde düşük ücretler nedeniyle çalışacak işçi bulma sıkıntısı vardı. Görüşmeye gelen deneyimli işçilerin ücret talebi işyerinin verdiği kadar neredeyse iki katı oluyordu. Nitelikli ama ucuz işgücü isteyen patronumuz bakın çözümünü nasıl buldu? İyisi mi ben onun ağzından direkt aktarayım:

“Arkadaşlar bundan kolay ne var? Görüşmeye gelen işçiler verdiğimiz ücrete çalışmıyorlarsa biz işçilere gideriz. Nitelikli işgücü kaynağı neresi? Tabii ki meslek liseleri. Hemen bir ekip kurun. Tüm meslek liselerini dolaşıp son sınıfa geçen ve yazın çalışmak isteyen öğrencileri toplayın. Hatta gözlerini boyamak için bir servise bindirin, şirketi

dolaştırın, toplantı odasında sunum yapıp pasta-kurabiye ikram edin. Hep müşterinin gözünü boyayacak değiliz ya, işçilerin de gözünü boyamamız, kendimizi satmamız gerekir zaman zaman. Yazın çalışan öğrencilere staj yeri garantisi verin. Yaz boyunca zaten işi öğrenecekleri için kışın da bize katkı sağlarlar. Sene yazın da en düşük ücretten işe başlayabilecek bir sürü nitelikli eleman adayları olur. İstedikimizi alırız, istemedikimiz kalır. Maddi hiçbir yükü olmaz bize. Bir de bu işçiler başlayınca içeridekilerin işini kaybetme korkusuyla daha sıkı sarılacaklarını düşünün. Bir taşla iki kuş!”

İşte patron ağzı kulaklarında aynen bunları söyledi. Patronlar için stajyerler taze ve ucuz işgücüdür. Patronların yalanına kanmamak için örgütlü ve bilinçli işçi olmak lazım. Bu nedenle stajyer işçilerin de adresi ÜİD-DER olmalıdır. ■

Divan Direnişinin Kazandırdıkları

■ Dudullu'dan Divan direnişçisi bir kadın işçi

Merhaba,
Ben 2 yıldır Divan Turizm'de, üretimde çalışan bir işçiyim. Çalışırken pek çok sorun yaşıyorduk. Sabah saat 6.30'da başlayan mesaimiz öğleden sonra 3'te bitmeliyken fazla mesailerle ancak akşam 8-9 gibi çıkabiliyorduk. Mesaiye kalmamak gibi bir şansımız yoktu. Ne zaman mesaiye kalmak istemediğimi söylesem, "Bekârsın, eve gidip ne yapacaksın? Pazar günü de mesaiye geleceksin. Gezip de ne yapacaksın?" diyerek bu isteğimi geri çeviriyorlardı. Hiçbirimiz için sosyal hayat diye bir şey kalmamıştı.

Buna karşılık aldığımız ücret çok düşüktü. Ayda neredeyse 90 saat fazla mesai yaptığımız durumlarda bile elimize geçen fazla mesai ücreti 200-300 lirayı aşmıyordu. Çalışma koşullarımız oldukça ağır. Zaten en doğal hakkımız olan mola bile bizim için bir sorun haline gelmişti. Sigaraya ya da tuvalete gitmek için parmak basarak çıkmak zorundaydık. Böylece molada geçirdiğimiz her dakikayı ücretlerimizden kesiyorlardı. Arkadaşlarımızla yakınlaşmamız bile sorun haline gelmişti. Örneğin benim çok samimi olduğum bir arkadaşım vardı. Bize sürekli olarak "Bir arada durmayın, ikiniz aynı anda izin alıp gidemezsiniz. Kimseye mesai olmasa da size var" diyerek baskı uyguluyorlardı. Zam dönemi geldiğinde yapılan zam oranları çok düşük oldu. Bu durum bardağı taşıran son damlaydı ve böylece sendikalı olmaya karar verdik. Bunun farkına varan işveren bizi işten attı. Böylece direniş sürecimiz başladı.

Çalıştığım süre boyunca gerçek dostluk, paylaşım yoktu biz işçilerin arasında. 2 yıl boyunca selam dahi vermediğim insanların gerçek dostlarım olduğunu bu direniş sayesinde anladım. İçeride bir aile gibi değildik ama şimdi gerçekten bir aile olduk. Daha önce direniş nedir bilmiyordum. Televizyonda işten atıldığı için dışarıda bekleyen işçileri gördüğümde "yazık, bu soğukta üşümüyorlar mı?" diyordum sadece. Onların niye dışarıda beklediği, neden atıldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Direniş kelimesi bana hiçbir şey çağrıştırmıyordu. Ama şimdi benim için direniş gücü, birliği, dayanışmayı, mücadeleyi ifade ediyor. Bundan sonra nerede bir direniş varsa ben orada olacağım.

Haklı bir mücadelenin içinde olduğum için mutluyum. Daha önce hiç tanımadığım pek çok işçi dostu kurum ziyaretimize gelerek bize destek oluyor. Çevrede oturan insanlardan gelen destekler var. Pazardan dönen bir teyzenin "çocuklar size de 1 kilo elma aldım" demesi, yoldan geçen amcanın gelip "üşümeysin, sıkı giyinin, sobanızı yakın" demesi yalnız olmadığımızın en büyük göstergesi.

Ben bir işçiyim ve hayatım boyunca işçi olarak kalacağım. Anladım ki ben burada hakkımı aramazsam başka yere gittiğimde de yine benzer sorunlarla karşılaşacağım. Başka fabrikalar buradan daha iyi koşullarda olmayacak. Çünkü mücadelenin olmadığı yerde kazanım da yoktur. Eğer hakkımı aramazsam çok daha ağır şartlara maruz kalacağımı biliyorum.

İşçi sınıfı çok ağır şartlarda çalışıyor, emeğinin karşılığını almıyor. Bizim bu direnişimiz herkese cesaret versin, umut versin. Çünkü biz kazanacağımızı biliyoruz, bu inançla mücadelemize devam ediyoruz. ■

Mesleki Yeterlilik Belgesi

Olmazsa Ne Olur?

■ Tuzla'dan UID-DER'li bir grup işçi

Biz Tuzla yan sanayi bölgesinde kauçuk üretimi yapan bir fabrikada çalışmaktayız. Son dönemde patron tüm işçilerin mesleki yeterlilik belgesi alması gerektiğini panoya bir kâğıt asarak duyurdu. Mesleki yeterlilik belgesi olmayan her işçi için işyerinin 1000 TL'nin üzerinde ceza alabileceği, bu yüzden de tüm işçilerin bu belgeyi alması gerektiği, almayanların iş akitlerinin feshedileceği söyleniyordu bu duyuruda. Devamında da eğitimin toplu bir şekilde işyerinde düzenleneceği, kişi başı maliyetin 150 TL olduğu ve bu ücreti işçilerin ödemesi gerektiği belirtiliyordu. Arsız patron maaşlarımızı zamanında ödemiyor, hatta bazen iki taksit halinde geciktirerek yatırdığı da oluyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi utanmadan böyle bir durumda bir de bizlerden 150 TL ücret talep ediyor. Yazının devamında pişkince, ödeme olanağı olmayanlar için "ödeme kolaylığı sağlayacağını" da ekliyor. Bizler yıllardır bu belge olmadan makinelerde üstelik de hiçbir güvenlik önlemi alınmadan çalıştırılıyor. Bu nedenle her an elimizi makineye kaptırma riski ile karşı karşıyayız. İş güvenliği önlemlerini almayan patron, eksikliği durumunda kendisinin ceza yiyebileceği bir belgenin maliyetini de bizlerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Sendika temsilcilerimize durumu ilettiğimizde bizlere verilen cevap "işveren isterse bu ücreti öder, isterse de ödemez" oldu. Bizler bu durumu kabullenmeyeceğiz, bu eğitimlerin ücretlerini vermemekte kararlıyız.

Mesleki eğitim belgelerini patronlar işe girerken isteyebilirler. Ama eski işçiler için böyle bir durum söz konusu değildir. İşin yürütümü gereği bu belgenin olması gerekiyorsa bunun tüm bedelini patron karşılamak zorundadır. Son dönemde çıkartılan torba yasalarla da patrona mesleki eğitim belgesi olan çalışanlarla ilgili çeşitli teşvikler verildi. 6111 sayılı torba yasada, mesleki eğitim belgesi olan işçi çalıştıran patronlara sigorta primi desteği sağlanacağı yazıyor. Hatta bu belgeleri UGETAM tarafından aldırılan patronlar için, sigorta primlerinin işveren payı 12 ile 54 ay boyunca işsizlik fonundan bile karşılanıyor. Oradan kâr etmek isteyen patron bir de belge ücretlerini biz işçilere dayatarak kârına kâr katmaya çalışıyor.

Biz işçiler kendi haklarımız için bir araya gelip örgütlenemezsek patronlar bizleri azgınca sömürmeye devam edecekler. Tüm haklarımızın elimizden alındığı bir dönemden geçiyoruz. Tüm işçi arkadaşlarımızı UID-DER saflarında örgütlü mücadeleye çağırıyoruz.

ÖRGÜTLÜYSEK HER ŞEYİZ, ÖRGÜTSÜZSEK HİÇBİR ŞEY! ■

Küçüktüm Küçücüktüm...

■ Kıraç'tan bir kadın işçi

Küçük hatta küçücük yaşta işçiliğe başladığım için ezilmenin, sömürülmenin ne demek olduğunu iyi bilirim. Çocuk yaşta işçilik yaptığım dönemlerde patronların ve ustaların azarlamaları beni içten içe öfkeliyordu. Tekstilde çalıştığım zamanlarda patronların yazıhaneleri işçilerin karşısında olurdu. İşçileri daha iyi gözetlesinler diye. Haksız yere azar işittiğimde gidip o yazıhanenin camını kırıp aşağı indiresim geliyordu. Ya da ustabaşının kafasına o an elimde ne varsa fırlatayım diyordum. Fakat çaresizdim, küçük bilinçsiz bir kız çocuğu koskoca bir patrona ne yapabiliirdi?

Hani bir atasözü vardır ya ağaç yaşken eğilir diye, işte patronlar ve onların adamları olan ustabaşları da benim gibi çocuk işçileri öyle eğmeye çalıştılar. Küçük yaşta ezilmek patronlar sınıfının var olan düzenine de boyun eğmek anlamına gelir. Çocuk denecek yaşta işçiliğe başlamış olanların çoğu, bu baskılarla karşılaştıklarında önce isyan ederler ve “ulan bu dünyaya ömür boyu çalışmaya mı geldim?” diye sorarlar kendi kendilerine. Ama gittikçe bu sorgulamanın içinde kaybolup gidilir ve bir bakılır ki yıllar geçip gitmiş.

Yaş biraz olgunlaşınca çalışmaktan gocunmaya başlarsın, gençliğin verdiği enerjiyle daha çok çalışırsın, çalışma temponu arttırırsın, patronların “tam gaz” dedikleri bir işçi oluverirsin. Aslında insanı gocunduran da çok çalışmak değil, patronların hep daha fazlasını istemeleri ve çok çalışmana rağmen insan yerine bile konulmamaktır.

Tabii bu duygu ve düşüncelerin hepsini o zamanlar ben de yaşıyordum. “Ulan arkadaş” diyordum, “çalışmak zorundayız, eyvallah. Çünkü babamız zengin değil. Peki, bu işin bir yolu yordamı yok mu? Yani patronlar bizi hep böyle sömürecek mi?” Yalnızca kafamdan geçiyordu bu sorular, “kime ne anlatayım, beni kim dinler?” diye düşünüp duruyordum. Zaman zaman ustalara rest çekiyordum, usta bana ben ustaya işyerinin ortasında bağınıyorduk. Artık o an kim galip gelirse. Ben böyle debelenirken bir gün benden yaşça büyük ve işçilik deneyimi olan bir abiyle tanıştım. Abi bana patronların düzenini, işçilerin birlik olmaları gerektiğini anlatmaya başladı. Söylediği, anlattığı şeyler kafamdan çıkmıyordu. Çünkü bir biçimde içinde bulunduğum çıkışsızlığın aşılabilir olduğunu anlatıyordu. Ama bir yandan da bunlar hayata geçmesi imkânsız şeylermiş gibi geliyordu bana. Çünkü her ne kadar içinden sorgulasan da bu düzeni, öyle kolay değil sömürü düzenine bir çırpıda kafa tutmak. Sonuçta o yaşa kadar sana bu dünya böyle gelmiş böyle gider



diye öğretmişler. O yüzden bu abinin her anlattığını eve gittiğimde de düşünmeye devam ediyordum.

“Peki, patronlar olmasa bize kim iş verecek? İşçiler nasıl birlik olacak?” diye uyuyuncaya kadar düşünüp dururdum. Abiyi görünce de kafamdakileri sorardım, o da beni cevapladı. “Her şeyi üreten işçiler değil mi, patronları zengin eden de işçiler değil mi?” diye sorduğunda, “evet abi biz çalışmasak onlar zengin olamaz” diye cevap veriyordum. Günler böyle geçerken kafam da gittikçe aydınlanıyordu. Bir gün abi, “işçiler bal gibi de patronlar olmadan çalışır, üretir. Asıl işçiler olmadan patronlar yaşayamaz, işçilere muhtaçlar” dediğinde kafamda bir şeyler oluşmaya başladı. O günden sonra kararımı verdim, patronların olmadığı bir dünya için verilen mücadelede ben de yerimi almalıydım. “Kesinlikle patronlara karşı işçiler birlik olmalı” demeye başladım. Şunu da çok iyi anladım ki, patronların kurduğu düzenin karşısında tek kalmak ya da tek başına davranmak bir şeye yetmez.

İşte benim gözbağım böyle açıldı. Eminim herkesin böyle bir hikâyesi vardır. Bugünün genç işçilerinin geleceğin mücadelecilerine dönüşmesi için, onların da gözbağlarının açılması şart. Bu noktada da bilinçli öncü işçilere çok iş düşüyor. İşçilerin göz bağları açıldığında, bilinçli, örgütlü olduğunda, bu düzeni yıkıp yerine daha yaşanabilir bir dünya kurmak mümkün. ■

“TAKAS YAP!”

■ Adana Organize Sanayiden bir tekstil işçisi

Ben Organize Sanayide tekstil fabrikasında çalışan bir işçiyim. Geçenlerde evimize emekli olan bir akrabam geldi çay içmeye. Eşi de kendisi de emekli. Çay sohbetlerinde ücretlerden, geçim sıkıntısından konuştuk. İki de sendikalı bir işyerinde çalışıp emekli olmuşlar. Abla, çalışırken her iki ayda bir maaşın dışında bir maaş da ikramiye aldıklarını, yakacak yardımı, giysi yardımı, bayram ikramiyesi aldıklarını anlattı.

Ben ise hâlâ asgari ücretle çalışıyorum. Aramızda 12-13 yıl çalışanlar ancak 1200 lira maaş alabiliyor. Ne ikramiyesi? Ne giysi ve yakacak yardımı? Bunlar bizim fabrikanın semtine bile uğramaz. Fabrikanın çoğunluğu asgari ücretli. Yani düşük ücretler alıyoruz. Gelirimizi yükseltmek için de uzun saatler çalışmamız gerekiyor. Bazen üç kişinin yaptığı işi bile bir kişiye veriyorlar. “Dolphin makinenin zor bir yanı yok. Bak bu yeşil start veriyor, kırmızı da stop işte.” “Falan adam gelmedi, onun yerine sen bu makineye da bakacaksın.” Ben anlamam o makineden dediğimde, “işte sana anlattım ya” diyor ustalar. “Bak bu kırmızı, bu da yeşil, start yani. Hadi git çalış...”

Bir yılı doldurduğun zaman on dört gün yıllık izin veriyorlar. Beş yılı devirdin mi bu yıllık izin yirmi güne çıkıyor. Ama ben bugüne kadar bu yıllık izinleri topluca kullanıyordum desem yalan olmaz. Ben de hiç bugüne kadar kullanmadım. Kullanamadım. Niye diyeceksiniz? Bize “durmadan üretin, çok çalışın” diyen yöneticiler, ihtiyaç olmadığı zaman bazı Cumartesiler “yarın işe gelmeyin” diye fabrikayı tatil ediveriyorlar ve bizi de izinli sayıyorlar. Bu bir günlük izinler yıllık iznimizden kesiliyor. Bir yılda on altı Cumartesi tatil edilmişse ki genelde daha fazla oluyor, on altı gün iznimiz gitmiş oluyor. İşyerimizin muhasebesi çetele tutuyor. Beş Cumartesi işe gelmedin, izninden gitti beş gün. Yirmi Cumartesi işe gelmedinse eksi beştesin. Tutulan çeteleler böyle. Yıllık izinler bitince eksilere giriyorsun. Ola ki yıllık izinlerin bitti ve eksidesin ve önemli bir işin için izin alman gerek. Ustabaşı hemen muhasebeye soruyor. Durumu öğrenince de olmaz diyor. Yıllık iznin yok, eksidesin diyor. İyi ya o eksiyeye devam

edelim deyince ona da itiraz var: “Olmaaz!” Ya iki yevmiyen kesilir ya da TAKAS YAPARSIN! Sabah saat yedide işe gelmişsen kendi vardiyanın bitiminde evine gitme, ikinci vardiyada da çalışmaya devam et demek TAKAS! Yap tercihini. Ya iki yevmiyen kesilir ya da TAKAS!

On iki yıllık, on üç yıllık işçiler, “Bizim tazminatımız var, yanar. Yoksa burada bir gün durulmaz. Siz makineleri öğrenin, başka yerlere gidip çalışın” diyorlar bize. Bir de eskiden bizim fabrikada Pazar günleri çalıştık mı bu iki yevmiye sayılırdı. Şimdi onda da kesintiye gittiler. Bir buçuk oldu. Yarım yevmiyemiz de oradan çalındı. Bu yüzden Pazar çalışması biz işçiler için cazip değil. Ama mecbursun gel dediklerinde gitmeye. İşten çıkarırlar. Geçenlerde bir karı-kocayı bu yüzden işten çıkardılar. Kendileri çıkardıkları halde sadece kıdem tazminatlarını ödeler, ihbarlarını vermediler.

Peki, bu çalışma koşullarında, düşük ücretlerle yıllarca çalıştırılmamızda bir insanlık var mı sizce? Yıllık izinlerimizin “takas” a gitmesinde bir insanlık var mı? Düşük ücretlerle yıllarca çalıştırılmamızın neresinde insanlık var?

Ben “patronun haberi yoktur tüm bu çalışma koşullarından, olsa düzeltir bence” dedim. “Patronun mail adresini bulabilsem ona yazacağım” dedim. Yaşadığımız bu sorunlar biter ya da azalır diye düşünüyordum. Evimize misafirliğe gelen abi ve abla çay sohbetinde güldü. Merak etme patronun o fabrikada her şeyden haberi vardır inan ki dediler. Kameralar, yalaka müdürler, patron yanlısı ustabaşları yok mu sizin fabrikada diye sordular. Ben de var dedim. Ee nasıl haberi olmaz? Merak etme biliyor. Ve her şeyi müdürlerle o planlıyor. Birlikte planlıyorlar. Üretim nasıl artar, dakikalar nasıl ayarlanır, masraflar nelerdir... İşbaşı saatleri, yıllık izinler dâhil her şeyden haberi var anlayacağın. Gelir, gider nedir bilir. Boşuna mail atıp yorulma! İşçi Dayanışması diye bir işçi gazetesi verdiler bana. “Sizin fabrikanızın önüne de gelip işçilerin çıkardığı bu gazetemizi dağıtacağız kardeşim. Okuyun. Yan yana gelin. Aranıza çürük elmaları ve yalakaları almayın. Hakkınızı arayın. Ama bunu bilinçli ve sabırlı yapın. Hemen üç kişiyle hoplayıp kendinizi işyerinden attırmayın” dediler. “O zaman ücretleriniz de artar, ikramiyeler de alırsınız. İzinleriniz de TAKASA kurban gitmez!” ■



Fıtratında Ölüm Olanlara

Soma, Ermenek ve diğer madenlerde katledilen madencilerin anısına...

Sen Ferhat'sın delersin dağları

Senin tırnak izlerin var duvarda

Düşlerini kömürle yoğurduğun bir an

Yedi başlı bir dev kükredi

yerin derinliklerinden.

Yedi başlı bir ejder,

Ağzı ateş topu.

Bir an Elif geldi çakıldı gözlerinin önüne,

Bugün de gitmesen baba, bugün de gitmesen

Baba...

Yedi başlı ejder kükredi yerin derinliklerinden

Üç yüz bir fener,

Üç yüz bir Ferhat,

Üç yüz bir yüz düştü yere

Düştü

Tırnaklar, gözler

Hayal ve düş, ejder, geride kalan Elif, baba

Çılgılık, bir hortum gibi yaladı madenci sokaklarını

Ve birleşti madenci sokaklarında çılgınlıklar

Acılar ve öfkeler birleşti,

Üşüştü madencilerin tepesine,

Ayşe'nin evine,

Can alıcı kuşlar.

Üşüştü düşen Ferhatların çılgılığını boğmak için

Üşüştüler tepemize,

Güzel ölümleri, fıtratı bize ihsan eylemek için

Ellerinde kova kova

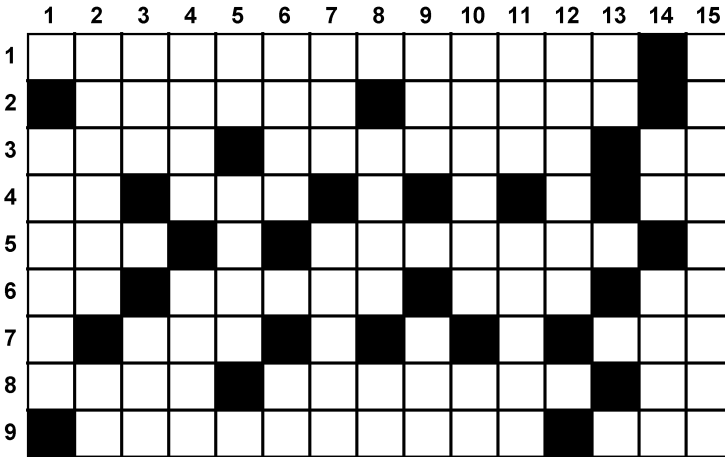
kan deryasına kan taşıyan beyler, ihsan eylemiş bize

güzel ölümleri ve kaderi,

ihsan eylemiş Elif'e babasız büyümeyi.

Haramidere'den bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI



Soldan Sağa

1. Divan Turizm'de direnişte olan işçilerin direniş çadırına verdikleri isim.
2. Rengi karaya yakın olan, esmer. Arkadaş.
3. Amaç. Yıllık. Bir işte başta gelen.
4. Gırtlak çıkıntısı, âdemelması. Kapak, cilt. Dünyanın uydusu.
5. Satın alınan hizmet veya ürün karşılığında para yerine verilen ve karşılığı banka hesabından ödenen belge. İspanya'da ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halk.
6. Marksist Tutum dergisinin kısaltması. Satma işi. Bir çoğul eki. Yabancı.
7. Bir meyve. Gelecek.
8. Muradına eren, kazanmış, ele geçirmiş. Aman vermez, acımasız. Kaz kelimesinin sessizleri.
9. Paranın egemenliğine dayanan, işçilerin sömürülmesiyle ayak-

ta duran ve giderek çürüyen düzen. Gümüş.

Yukardan Aşağıya

1. İş ve yeni bir gelecek için ülkesini terk etmek zorunda kalan kimse.
2. Bir yerde oturma. Beyaz.
3. Demiryolu. Bağırsak.
4. Amaç, gaye. Bel kemiği, omurga.
5. Olumsuzluk ön eki. Duru, sakin havada çıkan kuru soğuk.
6. Gerek, gereklilik. Bir binek hayvanı.
7. Kadınların omuzlarını örtmek için kullandıkları geniş atkı. Kırılmış veya dövülmüş tahıl.
8. Aylık ödenen ücret. Kırmızı.
9. Kaburga kemiği. Birden bire.
10. Eski kültür ve sanat anıtlarını yakıp yıkan, bunların değerini bilmeyen kimse. Söz kelimesinin sessizleri...
11. Mesafe. Gerekli.
12. Meyvenin özü.
13. İndiyum elementinin simgesi.
14. İktidardaki partinin çıkarlarına göre haber yapmasıyla ünlü resmi haber ajansı. Tesir.
15. Paranın egemenliğine, kapitalist rekabete ve bencillığe dayanmayan; işçilerin sömürülmediği, kadınların ezilmediği, savaşların olmadığı, insanların özgürce üretip özgürce paylaştığı ve kardeşçe yaşadığı bu dünyanın adı.

Geçen Ayın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	M	E	S	S	M	A	D	E	N	İ	Ş	K	E	
2	İ	S	L	A	M	O	F	O	B	İ	T	N	A	T
3	L	A	N	E	D	E	N	S	U	R	İ	Y	E	
4	İ	S	T	E	R	R	U	H	A	N	İ	I	R	
5	T	A	M	E	R	İ	K	A	N	N	E	N		
6	A	V	M	T	O	N	L	H	B	A	K			
7	N	A	I	T	İ	S	P	İ	Y	O	N			
8	L	A	H	Z	A	M	İ	B	A	L	A	M		
9	M	E	T	A	N	G	A	Z	Z	E	A	A		

İşçilerin Sordukları / 34

Grevde işçiler ücret alır mı? Grevde sosyal haklardan yararlanırlar mı?

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu grev süresince iş sözleşmesinin geçerliliği durduğu için patronun işçinin ücretini ödeme zorunluluğunu ortadan kaldırmaktadır. İşçi grev boyunca ücretini alamazken, patron sadece greve çıkıldığı tarihe kadar olan ücretlerini normal ödeme zamanında vermek zorundadır. İşçinin aldığı sosyal yardımlar, bayram parası, yakacak yardımı, eğitim yardımı ise grevde geçen süreler düşülerek grev sonrasında veriliyor. Ayrıca grevde geçen süreler kıdem tazminatı hesabına da katılmıyor.

Grevde taşeron veya geçici işçiler çalışır mı?

Greve çıkılan işyerinde geçici olarak çalışan veya taşeron olarak çalışan işçiler grev süresince çalıştırılmaz. Ancak işçi grev süresince çalıştırılması zorunlu işçiler arasında yer alıyorsa grev sırasında işyerinde kalabilir ve kendisine verilen görevleri yerine getirir. Sadece teknik zorunluluk bulunan işlerde faaliyetin devamlılığını veya işyeri güvenliğini, makine ve demirbaş eşyalarının, gereçlerinin, hammadde, yarı mamul ve mamul maddelerin bozulmamasını ya da hayvan ve bitkilerin korunmasını sağlayacak olan işçiler grev süresince çalışabilirler.

Grevde SGK primleri yatar mı?

Grev süresince patron işçinin ücretini ödemediği gibi herhangi bir prim ödemesi de yapmamaktadır. Greve katılan işçi grevde geçen sigortasız sürelerini tıpkı askerlik borçlanması gibi borçlanabilmektedir. Öte yandan, 5510 Sayılı Kanun'un 67. maddesine göre işçinin grev süresince GSS primi ödeme zorunluluğu yoktur. İşçinin grevdeyken geçici iş göremezlik ödeneği (kısa vadeli sigorta uygulaması) alınabilmesi için, grevin başladığı tarihten önceki bir yıl içinde

en az 90 gün GSS primi ödemiş olması gerekmektedir.

Engelli işçilerin emeklilik şartları nasıldır?

Engelli işçilerin emekli olma durumları engellilik oranlarına, sigortalılık sürelerine göre değişmektedir. 1 Ekim 2008'de yürürlüğe giren Sosyal Sigortalar Kanunu'na göre;

- İlk defa sigortalı olduğu tarihten sonraki bir tarihte herhangi bir nedenle %60 ve üzeri işgücü kaybı oluşan işçiler 1800 gün primle malulen emekli olabiliyorlar.
- Çalışmaya başladıktan sonra iş kazası ya da meslek hastalığı nedeniyle çalışma gücündeki kayıp oranının yüzde 50 ilâ yüzde 59 arasında olduğu anlaşılan sigortalılar, en az 16 yıldan beri sigortalı olmaları ve 4320 primle yaşlılık aylığı almaya hak kazanırken; yüzde 40 ilâ yüzde 49 arasında çalışma gücünü kaybeden sigortalılar, en az 18 yıldan beri sigortalı olmaları ve 4680 gün primle yaşlılık aylığına hak kazanırlar.
- Sigortalı olarak ilk defa çalışmaya başladığı tarihten önce yüzde 60 ve daha fazla oranda hastalık veya özür bulunan ve bu nedenle malullük aylığından yararlanamayanlara, en az 15 yıldan beri sigortalı bulunmak ve en az 3960 gün malullük, yaşlılık ve ölüm sigortaları primi bildirilmiş olmak şartıyla yaşlılık aylığı bağlanır.

Engellilik halinin yüzde 40 olması ve bunu da bir raporla ispat etme zorunluluğu, engelli insanların önüne yine engeller çıkartmaktadır. Aynı zamanda sakatlık raporu alıp bu haklardan yararlanma umudu içindeki engelliler, prozedürler yığını içinde boğulup kalıyorlar. Her şeye karşın bu rapora sahip olunsu da ve engelsiz bir işçiye göre emeklilik prim gün sayısı daha düşük olsa da, engelli işçi bir iş bulup çalışmıyor. Bu haklar engelli işçilere ayrıcalık gibi görünmektedir. Bununla birlikte günümüzde engellilerin sahip oldukları bu haklar sözdedir ve daha çok sömürünün gizlenmesi içindir. ■

2008'den Önce İşe Giren Engellilerin Emekli Olma Şartları

Rapor oranı ve derecesi

Sigortalılık Başlangıcı	I. Derece (Yüzde 80 +)	II. Derece (Yüzde 60-79)	III. Derece (Yüzde 40-59)
05.08.1991 ve daha önce	15 yıl- 3600 gün	15 yıl- 3600 gün	15 yıl- 3600 gün
06.08.1991-05.08.1994 arasında	15 yıl- 3600 gün	15 yıl, 8 ay-3680 gün	16 yıl, 3760 gün
06.08.1994-05.08.1997 arasında	15 yıl- 3600 gün	16 yıl, 4 ay-3760 gün	17 yıl, 3920 gün
06.08.1997-05.08.2000 arasında	15 yıl- 3600 gün	17 yıl, 3840 gün	18 yıl, 4080 gün
06.08.2000-05.08.2003 arasında	15 yıl- 3600 gün	17 yıl, 8 ay-3920	19 yıl, 4240 gün
05.08.2003-30.09.2008 arasında	15 yıl- 3600 gün	18 yıl-4000 gün	20 yıl-4400 gün



Anadolu'da İşçi Mücadeleleri Filizleniyor!

Uzun yıllardır patronlar, üretim tesislerini büyük şehirlerden Anadolu kentlerine kaydırıyorlar. Daha ucuz işçi çalıştırmak, devlet teşvikleri ve vergi muafiyetlerinden yararlanmak gibi avantajlar elbette patronları, fabrikalarını taşımaya özendiriyor. Ama daha da önemlisi patronlar, işçilerin sendikal ve siyasal örgütlenme bilincinin gelişmediği, işçilerin mücadele deneyimlerinden mahrum kaldığı bölgeleri bilerek tercih ediyorlar. Örgütsüz, bilinçsiz ve çaresiz durumdaki işçi, patronların sömürü iştahını kabartıyor. Ancak Anadolu kentlerinde de işçiler uyanmaya ve ayağa kalkmaya başlıyor, haksızlıklara ve sömürüye karşı birlik olmaya ve mücadeleye girişiyorlar. İtaatkâr ve kanaatkâr olmaları telkin edilen, bugüne değin kendi sınıflarının mücadelesiyle hiç tanışmamış işçilerin sabır taşı çatlıyor. İşçiler “artık yeter” diyorlar.

2015 yılının Ocak ve Şubat aylarında Anadolu'nun çeşitli kentlerinde yaşanan işçi mücadeleleri dikkat çekicidir. 2018'e kadar kademeli olarak özelleştirileceği açıklanan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO) işçileri özelleştirmelere ve işten çıkarmalara karşı mücadeleye başladı. Batman'daki TPAO işçileri 19 Ocakta iş bırakarak, küçültüleceği ve parça parça taşeronla devredileceği açıklanan ağır nakliyat ünitesindeki 6 TIR'ın Ankara'ya götürülmesine engel oldular.

Kayseri'de Boydak Holding'e ait Boytaş mobilya fabrikalarında 5 Şubatta iş bırakan 2 bin işçinin eylemi, holdinge ait Merkez Çelik ve Bellona fabrikalarına da sıçradı. Öz-Ağaç-İş Sendikası'nın işçilerin taleplerini dikkate almaması ve düşük ücret dayatması üzerine Boytaş fabrikalarındaki işçiler birleşip iş durdurdu. İş durdurmakla da kalmayan Boytaş işçileri, holdinge ait diğer fabrikalara yürüyüp o fabrikalardaki işçileri de eyleme çağırdılar. Yaklaşık 3 bin 500 işçinin eyleme geçmesi üzerine eylem yerine gelen holding patronları işçilerce yuhalandı. Holding CEO'su Memduh Boydak'ın işçileri kandırmak için sarf ettiği “%30 zam verirse iki sene içinde şirket batır” sözlerine aldanmayan, işten atma tehditlerine hep birlikte “işten at” sloganıyla yanıt veren binlerce işçi, patronu ve sendika bürokratlarını sıkıştırarak tavizler vermek zorunda bıraktı.

Şubat ayı başında bir işçi eylemi haberi de Sivas'tan geldi. Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü Sivas Demir Çelik (SİDEMİR) fabrikasındaki 300 işçi de aylardır geciken ücretleri, yıllardır gasp edilen sosyal hakları ve patronun toplu sözleşme görüşmelerini 8 aydır sürüncemede bırakması yüzünden eyleme geçti. Yozgat Akdağmadeni/Ortaköy'de bulunan bir maden ocağında 3 aydır ücretlerini alamayan 350 işçi belediye ve kaymakamlıkla görüşerek sonuç alamayınca iş durdurarak eylem yaptı. Kastamonu'da SFC Orman ürünleri fabrikasındaki 380 işçinin grevi ve Gaziantep'te Akteks fabrikası işçilerinin direnişleri de yılın ilk iki ayında Anadolu kentlerinde gerçekleşen mücadeleler...

Bilecik Söğüt'te, Yıldız Holding bünyesindeki Söğüt-sen Seramik işçileri, Aralık ve Ocak ayı ücretlerini Şubat ayı başında alamadılar. Bin işçi 6 Şubatta üretimi durdurarak greve başladı. Patronların, ücretleri taksit taksit ödeme vaatlerine, tutulmayan sözlere, sürekli sigorta giriş-çıkışları ile haklarının yenmesine “artık yeter” diyen işçiler üretimi durdurdular. Fabrika müdürünün “fabrika kapanır, hepiniz işsiz kalırsınız” tehditlerine rağmen işçiler, “mücadeleye devam” kararı aldılar. 16 Şubatta patron temsilcisi, işçilerle toplantı yaptı. Bu toplantıda patron sözcüsü, “işçi haksız; Söğüt esnafının işçiye destek vermesi kışkırtma” diyor; işçi mücadelesinden duyduğu hazımsızlığı ve hakkını arayan işçiye karşı nefretini kusuyordu: “Normalde ikinci maaşlarınız hazır ama benimle inatlaştığınız için yatırmadım.”

İşçilerin hak aramasını ve eylem yapmasını hazmedemeyen patronlar öfkeden kuduruyorlar. İşten atarak, parasız bırakarak, işçilerin burnunu sürtmeye, işçilerden intikam almaya ve işçileri yıldırmaya çalışıyorlar. Patronların bu saldırganlıkları işçilere, daha örgütlü davranmanın zorunluluğunu gösteriyor. İşçiler birlik olarak ve mücadeleye girerek sınıf olduklarını öğreniyor. Fabrikalarını nereye taşırlarsa taşınsınlar, nihayetinde tüm patronlar işçi mücadelesiyle yüzleşecektir. Anadolu kentlerinde işçilerin hak arama bilincinin gelişmesi, patronlara kaçacak yer bırakmayacak. Bu mücadeleler büyük şehirlerdeki işçi mücadelelerine de dinamizm kazandıracaktır. ■